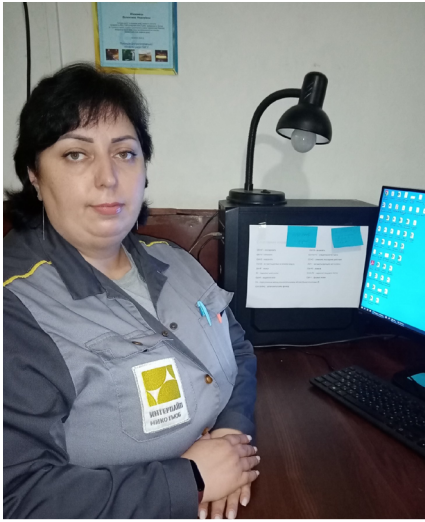

Відповідальність тримає, і вона ж – підтримує

Валентина Юхновець, майстер кранового господарства трубонарізного цеху Інтерпайп Ніко Тьюб (місто Дніпро) – з тих неймовірних людей, які щиро не усвідомлюють власної неймовірності. Вона працює на дуже відповідальній посаді, веде активну профспілкову діяльність, виховує доньку-підлітка... У кожній з перелічених справ має помітні успіхи. Та записувати їх у досягнення відмовляється, аргументуючи тим, що просто прагне робити як слід все, за що береться.

Користуючись давнім знайомством із Валентиною Федорівною, ми розпитали її про минуле, теперішнє і плани на майбутнє. От що вона розповіла:

– Моє життя міцно пов'язане з трубним виробництвом. Ще юною дівчиною, мені було років 15, я вперше прийшла на проммайdanчик Нижньодніпровського трубопрокатного заводу – завітавши до тітки, яка тут працювала. Дивилася на все, дивувалася, а потім побачила кран. Це було кохання з першого погляду.

Навіть не знаю, як пояснити, що саме мене зачепило. Все одразу: відчуття потужності великого механізму, його чіткі акуратні рухи, злагодженість і плавність здійснюваних операцій, усвідомлення, що всім цим керує людина... Я вирішила, що теж так хочу.

Вступила до профільного училища, після нього прийшла на виробничу практику на НТЗ – і залишилась, працевлаштувавшись машиністом крана трубопрокатного цеху №4.

Колектив підрозділу виявився чудовим, колеги по зміні взагалі стали мені рідними. На очах і за підтримки цих людей йшло моє професійне зростання. Я відучилася в технікумі, отримала диплом інженера-механіка, набралася виробничого досвіду, який дав можливість працювати бригадиром, підняти старшого майстра. Після реорганізації в компанії, яка виділила зі складу ТПЦ-4 НТЗ трубонарізний цех Інтерпайп Ніко Тьюб, начальник новоствореного підрозділу Микола Іванович Кулеба запропонував мені стати майстром кранового господарства в його команді.

Справді, робота з тих, які вважаються «не жіночими». Але мені вона подобається. Окрім суто технічного аспекту, в ній багато спілкування з людьми: різного віку і статі, різних переконань та інтересів. До кожного важливо знайти свій підхід, організувати спільну діяльність так, щоб всі процеси йшли без збоїв.

Загалом тут запитані ті ж навички, що і у профспілковій справі. В ній я давно: членом ПМГУ стала одразу, коли прийшла на завод. До когорти активістів долучилася на запрошення голови цехкому ТПЦ-4 Віталія Петровича Яницького. Виконувала всілякі громадські доручення, згодом увійшла до складу профспілкового комітету підприємства.

Як член профкому, беру активну участь в реалізації профспілкових ініціатив.

Наймасштабнішою з них за останній час стала волонтерська програма, що стартувала після початку війни: ми здійснювали сортування, завантаження та відправлення гуманітарної допомоги. А найприємнішою, мабуть, – цьогорічна кампанія з дитячого оздоровлення. Соціальним партнерам Інтерпайп, попри всі складнощі, вдалося організувати відпочинок для дітей працівників в літніх таборах на Західній Україні, я супроводжувала малечу.

Та головний мій фокус уваги – безпека людей на виробництві. Статус старшого громадського інспектора з охорони праці по трьох підрозділах передбачає постійну пильність щодо порушень та потенційно шкідливих для здоров'я факторів. Відповідальність велика, але вона мене не лякає. Навпаки, у нинішні тривожні часи відповідальність підтримує, змушує мобілізуватися.

І вона ж – тримає. Родичі за кордоном весь час повномасштабної війни кличуть нас із донькою до себе. Але ми на сімейній нараді поговорили і вирішили, що залишаємось. Я не можу кинути рідний колектив у складний період. Та й вірю в краще: в те, що здобудемо перемогу, відбудуємо країну, що Інтерпайп відновить і розширить виробництво, продовжить розпочату до війни програму модернізації. Працівники на цьому тлі отримуватимуть гідну зарплату, Профспілка – домагатиметься покращення й урізноманітнення їхніх соціальних пакетів. За великим рахунком, це всі мої побажання на майбутнє: просто спокійно жити і працювати на рідній землі.